

REGELŐ.

Pesten vasárnap június 28^{kán} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és esütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. horitékitalanul: postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

A két Sforza.

(Vége.)

XIV. Hesir és az eskü.

Haldokolva pislogott a' gyenge mécsvilág a' fejedelmi laknak egyik teremében. A' gyászszal bevont teremben egy koporsó nyult-el bibor tetővel, min gyönyörű halott nyugodt, 's mellette egy kellemes barna ifjú térdelt.

„Az utósó Omajahda hölgy egyik gyermeke itt fekszik — mond a' néma — egy fejedelem akarta feláldozni azt, egy testvér szabaddíta-meg. Ennek meg kell boszulva lenni — dörgé Hakimza, 's magasan emelé égre kebléből előkapott törét. — De miképpen? itt 's egy orgyilokkal? Nem nem, a' nép előtt kell a' bujának, a' zsarnoknak elveszni.”

Gondolkodott.

„Jól van; úgy lesz — kiált - fel örömesillant arczczal. — A' fejedelem már alszik.

A' teremből nem sokára néhány kulccsal lopódzott-ki.

A' börtönök egyikében egy ősz férfiú és egy barna fürtű ifjú ült. Az egyik Ricciardi Tiberio, a' másik Manfredi Angelo volt. Az atyának arczán elfagyasztó jég torlott. Szilárd nyugodtak voltak a' vonások, mint az égsarki tenger jégormai; de lélek- és észfogyasztók. Mellette lecsüggő fővel 's lázas háborgó kebellet ült a' barna magas ifjú. Arczai lángoltak, szemei villogtak, kezei remegtek.

„Nem tudunk semmit tenni!” — mond hidegen az ősz. Az ifjú nem felelt, gondolkodott, végre felugrék, végig futkosott a' szűk szobában, örült szemei még tüzesebbek, arczai még lángolóbbak voltak; de többé nem a' kétségbeesés, hanem az első remény hajnala gyulasztá - fel azokat.

„Öreg, ősz atyám! a' holt mátkát add nőül nekem, hogy Milano mellett ő értte is boszút állhassak, mint ezt esküdtem!”

„Mit? és te tudnál?”

„Igen öreg; tudod, holnap reggel mi már lefejeztetünk.”

„És te hinnéd, hogy Milano népe eltudná nézni az utósó Ricciardi lefejeztetését?” kérdé büszkén a’ gyermektelen atya.

„Ki ennyi évekig szenvedé lánczait, bele törődik nyaka az igába, ’s többet is tűrni tanul!” — sohajtá az ifjú.

„Térjünk vissza tehát; én átadom leányomat; legyen az mátkád.”

„Halld öreg, ’s tudd-meg, hogy én Francesco Sforza gyermeke vagyok, és fija az utósó Omajabda hölgynek. Két testvérem volt; egyiket megölte a’ másik, mert a’ fejedelem csábjainak engedett: másik a’ néma Hakimza, a’ fejedelem belső szolgája. De kit a’ világ némaságában megszánt, az tud szólni, és kidörge a’ szörnyű titkokat. Mindent hall, mindent lát; mert hisz’ ő nem beszélheti ki, gondolja a’ fejedelem, ’s a’ megbízott előtt tárvák minden titkos termék, felzárva a’ titkos kulcsoknak terme. Ő bizonyosan megtudta itt létemet, ’s ekkor mi szabadok vagyunk. Esküdünk boszút ’s halált Maria Galeazzo Sforza fejére; ’s ha valaki közülünk kiszabaduland, első kötelessége legyen a’ zsarnokot nyilvánosan a’ nép előtt kivégezni.”

Az öreg átölelte vejét; a’ két baj-’s vésztárs megcsókolta egymást, ’s a’ szörnyű fogadás esküdve lön. Alig hogy ez történt, a’ nehéz vas zár csikorgott; nyomos léptek siettek, ’s a’ börtön-rács előtt Hesir al Motassem állott.

„Almador te itt?”

„Igen testvér, én itt!”

„Reméltél?”

„Bizonyos voltam jöttöd felől; — most szabadítsd ki társainkat is!”

„Nem lehet!” — sohajtá Hakimza.

„De igen; tudom Hesir, hogy boszút táplálsz Zoeért kebledben; mi is azt, részint értte, részint másokért. Hidd-el, mi hű társaid leszünk!”

„Ám legyen Almador!” — mond Hesir, és sorban akarta nyitogatni az ajtókat; de mi előtt az első kinyitná, ünnepélyesen így szóllt: „Milano rabpolgárai! Hesir al Motassem boszúra hív titeket fel Milano zsarnoka és mocska ellen. Akartok-e halált esküdni fejére?”

„Halál fejére!” — hangzott tompán tizenegy torokból. A’ börtönök felnyitak, ’s a’ rabok testvérileg ölelték-át egymást, ’s még egyszer zengett: „Halál Milano zsarnoka fejére!”

XV. A’ gyász-alkotmány.

A’ terv ki volt koholva, ’s reggel a’ vérpadon kell vala a’ fejedelemnek kimulni, áldozatul a’ dühének hódolt annyi polgárért.

Már nap keltekor hullámozott a' végtelen néptömeg tarka vegyületben szent István egyháza körül. A' nép itt ott zugott a' házak előtt. Padokon, magas erkélyeken hevesen folytak a' viták. Élénk mozgás 's beszéd volt látható és hallható mindenfelé. Hiába a' rendőröknek minden ipara; a' fékezhetlen sok fejű szörny mindenfelé terjengett. A' néptömeg 's piac közepén emelkedett egy fa-alkotmány, mellyen szorgos és ünnepélyes arczczal dolgozott néhány ember, míg mások fekete bársonnal vonták azt be. Nem messze ezektől két férfiú állt sötét embergyülölő hideg pillantattal; ezek bakók voltak. A' néptömeg gúnyait egy-egy kacaj - höröglettel viszonozták; melly jobban szólt, élesebben kiáltott, mint a' hang: „vigyázz, kezeinkbe ne juss!”

Az idő mindig borúsabb kezdett lenni; sötét felhők tolongtak fel alá, mind inkább együvé torlasztva tornyodó hullámaikat. A' harangok csaknem folyvást zugtak; a' néptömeg mindig sűrűbben nyüsgött. A' zaj mindig nagyobb, a' zugás mindig fenyítőbb lett: míg végre kilenczóra, 's a' harangok újra rákezdték Milano gyászát hirdetni. Az engesztelő mise kezdődék; tolongott a' nép az egyházba. Egy magas álarczos alak silány koldusszűrben az egyház lépcsőjén a' néphez akart beszélni. Hangja elnémult a' harangok 's néptömeg zajgásai között.

„Hiába, nem lehet!” — mond egy középtermetű koldúshoz bal oldalán.

„Itt sem fog minket kikerülni!” — mond az palástját összébb huzva.

„Hijába nem hegyeztem törömet!” — mond más oldalról egy deli álarczos szűken burkolódva koldus szűrbe.

„Utát a' fejdelemnek, utát Maria Galeazzo Sforzának!” — hangzott szerte, 's egy tágulat nyílt, hol rideg magányban drága kövektől csillogó öltözetű férfiú közelgett a' templom felé. Valami titkos diadalöröm-sugározta arczczal, mit ellenein vett győzedelme derített-fel, közelgett az egyház küszöbéhez, előtte 's utána tágas ürt hagyva.

„Halál Maria Galeazzo Sforzára, Milano zsarnokára. Ismersz-e engemet?” — mond három hang egyszerre, 's a' koldus-köpenyek alól a' fejdelem öltözetét megszegyenítő pompájúak tündöklöttek elő. A' fejdelem egy lépést botorkázott vissza, 's fal-fehér lön.

„Boszút Milano elvérzett polgáraiért!” — mond Olgeato.

„Ismersz-e Sforza? többé nincs kegyelem! boszút az Omajahda virágszál letörtéért — dörge ugyan azon időben Angelo Manfredi, mint őt Milano, vagy Almador al Motassem, mint házi köre nevezé.

a

„Halál Maria Galeazzo Sforzára. Emlékezz a' börtönben dühöngő atyára, emlékezz a' gyermek - gyilkosra. Boszút, atyai boszút Bianca Ricciardiért!“

E' szavak hangoztak egyszerre a' zsarnok fülébe, 's mielőtt a' sujtó karok letartóztattak, három tőr járta-át a' zsarnok keblét, 's egy halvány, szenvedély-dulta férfiú rogyott Angelo Manfredi lábai elébe, a' Francesco thronját bitorlott Maria Galeazzo Sforza

„Halj te is!“ — ordítá Ricciardi a' közelgő Anastasióra, 's ez is földre rogyott.

„Vakmerő, és te is!“ — mond Lodovico Sforza, 's három halott feküdt a' földön. Most Olgeato közelgett: ő rosszul találta a' fejdelem testvérét, 's a' rendőrök által elhurczoltatott.

„Itt e' kebel — mond kitérve a' gyönyörű lélekteltt kebelt Manfredi — ki mer, szurjon!“ — Már három halott feküdt a' földön, 's még állt a' büszke mór ivadék, a' büszke Sforza-faj. A' kitárt mellől visszajedtt minden, a' mennykövező pillantatok mindent lesujtottak.

„Ti szabadok vagytok Milano polgárai! — kezdé dörgő szózatát a' néphez emelni: midőn egy orgyilkos hátulról rablá-el a' nemes lelket a' nemes testtől. — „Hah orgyilkos! Isten veletek, szabadok!“ — hörgé, Manfredi, 's lesujtatott.

A' zsarnok elhunyt; a' szabadság áldozatai vérökben fürödtek: de Milano nem tudott szabad lenni; és Milano jövő napon Lodovico Sforza jármába görbedt.

E. PORDÁN.

ELETTÖRTÉNET.

Ninon de Lenclos.

Womann, the fait defect of nature. *)
Milton **)

Bátorkodom szép olvasónéim előtt a' mult világ fényképeit felidézni; a' karpit, melyet elvonok a' képzelődés zsinégével, francia ország legelőbbkelő csarnokai előtt nyilik, és a' gyönyörök, 's fényűzés világát tárja-fel előttünk. Ez XIVik Lajos kormányzaka; ez volt a' kéj-éldelet, pazar ünnepek, de egyszersmind finom műveltségnek legfőbb fokra emelkedési szaka. Ezen fényszaknak három hősnéjét, Ninon de Lenclost, Madame Maintenont, 's Scudery kisasszonyt fogom időnként szép olvasónéimmal megismertetni, e' hires három nőt, olly különböző jellemökre, 's nevezetességekre nézve hasonlót.

Lépünk tüstént az első ráma-hoz! — Itt látják Ninont a' női világ e' rejtvényét, az ösztöni korlátlanság 's erkölcsi szigorúság e'

*) Asszony, te szép hiánya a' teremtésnek!

**) Milton vesztett paradicsoma 10 könyvének 860ik verse.

furcsa egyvelegét, kire czikkem homlokzatán álló mottóm oly igen illik. Nézzék azon szép éjsötétségu szempárt, mellyen a' szerelem tüze oly palástolatlanul átlövel; azon magas féldomború homlokot, mellyen a' kéj árnyéklata az illendőséggel párosulva terjeng; azon rózsalevél - gyengédségu virajkat, oly varázs mosolyra derültet, a' nyílt 's még is olvadó érzékenységu arcot; a' százféle kisebb kecskek gyűlhelyét, mellyen a' báj-istenkéek magukat befészkelni látszanak. Vegyék még figyelemre ugy is karsú, és az akkoron divatos abroncs-szoknya által még inkább kitüntetett derekát, 's végre vakító fehérségu testbőrét, 's Ninon képével készen volnánk.

A' női szépség e' ritka példánya Parisban született 1615-ben, hol már zsenge korában villám-felfogású lángesze, 's napról napra kecsesebben kifejlő természeti bájai miatt a' műveltebb világ minden szemét magára voná. Nevelése egy fényes és gyönyört kedvelő udvar közelében, a' nagy város örömet vadászó örvényében történvén, különös, hogy ne mondjam ferdült irányt vön. Korán már a' legkülönösebb 's tulságosb elveket tüzé-ki magának, már szédítő áligazságuknál fogva a' szép nemnek éppen nem ajálhatókat, de különös-ségöknél fogva megemlitendőket.

Maga így vallja: „Láttam már ifjú koromban, milly tulajdonokat keresnek a' férfiakban, 's millyeket a' nő-nemben; láttam, hogy ez aránytalan osztályban nekünk minden csak gyöngé 's hiú jutott: míg a' férfiak szinte valami előjoggal a' nemesb tulajdonokat maguknak követelik; 's e' szempillanattól fogva elhatározám magamban férfiú lenni“ — 's valójában e' metamorphosisnál leginkább a' férfias gondolkozás 's cselekvési szabadság, a' függetlenség vala az, mit kiválasztva, magának tulajdonita, 's halálaig állhatatosan is gyakorla. Előbbi vallo-másához hasonló emez is: „mindig csak ez volt imám az Istenhez: Istenem! tégy belőlem becsületes férfiút, csak becsületes nőt ne!“ — Férfias elszántságát élete legveszélyesebb pillanatjában is megtartá. Így halálra lebetegedvén, midőn ágyát környező rokonai sajnálnák, hogy illy fiatal korában (22ik évben) oda halna, biztatva felele: „mit is hagyok hátra egyebet e' földön, mint halandókat!“

Természeti ingerénél fogva a' szerelem kéjeinek ő korlátlanul ugyan, de nem lealacsonyítólag 's mindig csak vágyai fuvalma szerint hódola; és illy ledér hajlamához legméltóbb véleményei is voltak e' boldogító érzelemről. Ő a' szerelmet mint röpke mulékony ingert tekinté, mint egy érzéki csalódást, egy ösztöni szükséget, mellynek hatalmát ritka kerülheti-ki; mint egy vak szenvedelmet, melly sem a' tárgy érdemessége, sem méltánysága által, hanem

csak alkalom 's pillanat viszonyai által gerjesztetik. 'S így viszonszeretetet nem követelhet. Egy szóval, mint egy capricet, melynek sem támadta, sem tartóssága tőlünk éppen nem függ. E' lepke-elvek következtében kedvenceit rendre változtatá, 's míg hajlandósága imádója iránt tartott, azt igazán szereté; de midőn ez elenyészett, a' kedvelt tárgyra reá unt, 's a' gyenge köteleket, milly könnyen fűződvek, olly könnyen szaggatá-szét; mind e' mellett őszinte vala ezt kegyenczeinek előre megmondani.

Szívében, egy bűvös lámpáskához nem hasonlatlanban, kegyenczeinek arczrajzai változva tünedeztek, 's egymást üzék. — Szerelme első bimbait vala szerencsés tördelhetni gróf Coligny; de e' boldogot majd hamar Villarceaux marquis váltá-fel, 's ez bírál leg-több ideig a' kecsesnek változékony szívét. Ezt követé if. Choiseul, utóbb francia ország tábornoka. Erre mint nagyon lágy indulatúra 's érzelgőre hamar reá unván, őt, midőn egykor epedő fohászaival untatá, a' tragoedia amaz ismeretes versével, melyet Cornelia caesarhoz mond: „Ah ciel, que des vertus vous me faites hair“ végképp' elutasítá. De mit a' pálya-vesztett gróf leginkább fájlalt, az volt, hogy utódja olly méltatlan vetélytárs vala, kivel mérközni, sem hogy attól legyőztetni, mélyen szégyenlé, 's ez Pecours, azon kor leghiresebb tánczosa vala. Ez minden alkalmat keresett a' grófnak bukását érezhetővé tenni. Így midőn egykor a' gróf vele Ninonnál találkozék, 's őt, egyenruhában öltöztet, gunyosan kérdezné „mellyik csapat főnöke volna“ — ez még gunyosabb, de nem kis feltalálással felele: „annak, mellyben kegyed már rég óta szolgál.“

Ha bár a' szerelemben a' hűtelen nevezetre érdemesíté is magát, a' barátságban még is állandó volt. Így kegyenczeinek, kiknek megszűnt szeretőjek lenni, igaz barátnéjok még is legtovább megmarada. Így volt ez Gourville urral, ki midőn a' szerelem rózsakarjairól egy rögtöni hadi parancs által elszakasztatott, még bucsulátogatásakor 20 ezer frankkal tölt szekrényét gondviselése alá adá. Egy hasonló suromát, kételkedvén illy összevet ugyanazon egy személyre bízhatni, egyik barátjának adá. Alig mult két hónap, midőn ledér Ninonja felejtkezve róla röpke szívével mást boldogita. Ezt Gourville meghallván, elcsüggede, szerelmével pénzét is oda veszve vélvén; annál inkább, midőn hat hónapi hadi viszontagságai után Parisba vizsátérvén álnok barátja az átkezelt sumrát eltagadá. Ninonhoz most nem is bátorkodék menni. De Ninon, ki ugyan róla, de nem pénzéről felejtkezett-el, őt egy levélkében magához idézé. Kétkedő arczvonalmai az elcsüggedt látogatónak még komolyabbra nyulának, midőn Ninon így kezdé bevezető beszédét: „Edesem! én elvesztém“ — Gourville nem gondola egyebet, mint pénzt — „irántai hajlandóságomat“ — folytatá Ninon „de nem a' visszaemlékezést, hogy ön gondom alá egy tetemes pénzmennyiséget bízott... Ime szekrénye 's benne fogyatkozás nélküli pénze. — Csak azt ne kívánja, hogy

érzelmet szineljek ön iránt, melyet, bár önt avval boldogitnám, nem vallhatok. Nem szeretem ugyan önt, de hű barátnéja halálaig maradok. E' szép vonásban még egész veszteségét érezvén Gourville, távozott. Mit tehete egyebet, miután olly jól ismeré Ninonnak elveihez makacs ragaszkodását. Valójában csudálni lehetne illy nagy nemeslelkűség mellett erkölcs-feslettségét, vagy hogy szelidebben mondjuk, indulata változékonyságát. Ezért nagyon találólag rajzoló jellemét St. Evremont következő versekben:

L' indulgence et sage nature
A formé l' ame de Ninon,
De la volupté d' Epicure,
Es de la vertu de Caton.

Még legkésőbb korában is kellemei annyi varázsszal birtak, hogy ekkor is képesek voltak szerelmi érzelmet iránta támasztani. Igy 80ik évében Gedoyn a' szerelem legkitörőbb hévvel koldula tőle viszonszeretetet, holott az érzelgő Gedoyn alig volt 29 éves. Ezért mondá abbé Chaulieau róla, hogy még öregség-dulta arczredői megé is kegyistenkék buvának-el.

Cselekvényei és életmódja szabadossága mellett is az akkori legerkölcösösb nőktől tiszteletben 's becsben tartaték; talán azért, mert ledérségét a' legkényesebb illedelem fátyolával tudá takargatni. Elég, hogy még az angyali erényű Maintenon is annyira kedvelé társaságát, hogy Versaillesben lakást ajánla neki. Igy korának legjeleseb nője Krisztina, lemondott svéd királynő is, látogatásaival tisztelé-meg-öt.

A' tudományok és szépművészetek nagy kedvelője 's részről védnője is vala. Igy az akkori tudományos 's művészi világot keresett társasága körében legtöbbször összegyűjté. Sarjadó lángeszekeket figyelemre méltatott, 's hol ajánló közbenjárása, hol nyújtott segedelem által elősegíté. Igy ő volt az első, ki Voltaireban a' szunyado lángészt kitapintá, 's nagy hírét előre jósolá. Ugyan ezért neki végrendeletében is, mint kifejezé magát „könyvek beszerzésére“ ezer frankot hagyott.

E' különös! sajátágú nő a' legutolsó szempillanatig elmejeleenségét megtartá, 's még kevés percczel kimulta előtt egy négyes versezetet (quatrain) írt, melylyel csak távozó lelke nyugtát bizonnyítá-be. Megholt Parisban, 1706ban élete, 90ik évében.

K--r--g.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Kettős nyul. A' „Narrateur de la Meuse“ következő eseményről tesz említést, mely egyeleve hihetlennék tetszék előtte, de később félreismérhetlen tanúk állítására valónak fogadá-el. Télutó 12-kén két vadász egy nyulat pillant-meg Pierrefitte (Maas megye) környékén, mely hátán egymásikat czezelt. Egy lövés földre teríté a' futó nyulat, de most az eddig czepelelt, szerepet cserélt és sebesült társát ő vitte tovább; azonban egy második lövés őt is földre teríté. A' vadászok nem győztek eléggé álmélkodni, midőn a' két nyulat hátuknál fogva összenöve látták. Az „Echo du Monde savant“ tavaszelő 18-káról azt jegyzi-meg, miképp' az 1677-ki „Journal des savants“ 's bizonyos Sigand de Lafond ur „Merveilles de la nature“-jében már több illy természeti tűneményről tesz említést. — Mi azt illeti, báro de Manx is lött egy illy nyulat, mint meséli; egyébiránt az illyesekben „űdes penes auctorem.“

KÜLÖNFÉLE.

Válasz P—h—r ur észrevételeire.

A Regelő idei 47-ik számában P—h—r ur e' folyóirat korábbi számaiban megjelelt utazási töredékeimre némely észrevételekkel volt szives fellelteni, azokkal állításaim alaptalanságát bebizonyítandó. En utazási vázlatomban Köszeget élénktelen, 's haladási szempontból Szombathelylyel nem mérkőzhető városnak rajzolám. — P ur az első pont czáfolatát illetőleg következőleg szóll: „midőn H ur Köszezen keresztül u azott, az utszakát tömve szemlélte; vagy a' nép kandisága nem ingereltetik-fel a' szomszéd városból menő bucsúsok által?” — Mint ebből kitetszik, P. ur engem a' bucsúsok zászlója alatt visz által városukon. Igaz ugyan, ezek Szombathelyről szintén e' napon indultak-el: de arról P. ur rosszul van étesítve, hogy velők haladtam-át Köszezen; mert én a' bucsúsokat ott, — következőleg az utszakát is, akkor tömve nem láthattam. — Továbbá való, hogy ez uttal Köszezen nem sokáig mulattam; de Köszeget jól ismerem. 's holt utszáit többször is kalandoztam-át. P. urnak igen furcsa fogalma van a' város élénkségéről: mintha ez szükséges következménye volna a' népességnek. Lehet valamelly város eléggé népes, de mind e' mellett, résziint foglalkozások hiánya, résziint egyéb okokból élénktelen, terjedt. Nem is mondtam én városukat néptelennek, hanem — 's elég joggal — életnélkőlinek.

Mi a' második pontot illeti: ha Szombathelylyel haladási tekintetben Köszege mérkőzhetik-e, vagy nem — igen bölcsen mások ítéletére bizza P. ur. Bizonyos, sem ön, sem én nem fogunk ítéletet e' tárgyban hozhatni; ám azért nézeteket nyilvánítani nem szabad? Szombathelyről egyébiránt szőllhaték bővebben is; de megemlekezém, hogy csak vazlatot adok. Felhoztam több nevezetessége között a' kis, alig ötödfél ezer lelket számláló, de azért még is élénk városban most alakuló kisededővő intézetet; azonban ez, 's egyebek bővebb ismertetését volt okom más ismertt, remek tollírra hagyni. — Meg nem foghatom tehát, mért szőllalt fel e'lenem P. ur, midőn engem előszeretett 's az első benyomás hatalmától elragadtatottnak, 's alaptalannak vádol. Hiszen hova kell példátlanabb előszeretett, mint Köszeget az élénktelenség közösen ismertt vádjá alól felmenteni akarni, és pedig minden ellen-ök nélkül? Nem láthatom-át, mi okból emliti e'leintén mindjárt munkámról, hogy a' sietés jeleit hordja magán? En itt csak töredékeket adtam, mellyek ha még is sietés jeleit hordják magukon, e' vád a' kidolgozást érheti csak Augusztusban utaztam, 's hónapokkal később je'ent-meg leírásom; így hát volt időm megfontolni: mit 's valljon meggyőződésből írok-e? 'S ha éppen körülményeim a' kidolgozást sietteték, mi befolyása lehet ennek a' felhozott állítások, nézetek alapossága, vagy alaptalanságára?

Soraimat, szinte mint P. ur, egy kis tanácsadással fejezem-be. Ha t. i. észrevételekkel akar fellelteni valamelly tárgyról: legyenek ezek helyesek; ne csak általjában illy nemű dogozatokról szabályok gyanánt elmondhatók; hanem közelebből az érintett munkára és hibáira is valódi észrevételekként alkalmazhatók. Nem illik mást alaptalanságról vádolni, midőn ez állításra alapos okok hiányában vagyunk. Legyünk részrehajlatlanok, csak azt, miről tisztán meg vagyunk győződve, képesek állítani. Ne támadjunk-meg mást egyedül azon gyenge hibácskáért, mért az igazságot lepledlenül, részrehajlatlanul monda-ki. — Egyébiránt legyen ez is t. P urnak sine odio et ira monda. Győr, jun. 13 1844.

Horváth Boldizsár.

Jegyzet. Csak kivonathan közölletik e' válasz, mint valóban olly csekély tárgyat érdeklő, melly öha sem érdemlé, hogy tollpárviadalra léptek a' t. író urak. 'S ezzel e' harczot bevégeztnék kéri nézetni

a' szerk.

Szerkezi Mátray Gábor, halpíaczon, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner - Károlyi betűivel, valóságos angol vas-sajtón
uri utszá 612.